

Hoa Trinh nữ

cuộc tình không trọn vẹn

■ DI VIÊN

Thẹn thùng, e ấp bên vạt cỏ xanh, hoa Trinh nữ dịu dàng như vẻ đẹp trinh nguyên của người con gái thủy chung với cuộc tình không trọn vẹn. Loài hoa tím ấy gom nhớ thương như tiếng gọi đồng về.

Tiếng chim lạc đàn lạc lõng giữa thình không tĩnh tại chốn thâm sơn cùng cốc. Dải mây trắng khê choàng qua những đỉnh núi xa mờ, làn gió nhẹ như mang thêm hơi lạnh giữa chiều đông trắng bạc. Trong cảnh trời mây non nước hữu tình, khiêm nhường khép mình bên vạt cỏ dại ven đường, một loài hoa e ấp với sắc tím tinh khôi. Loài hoa đó, nhân gian gọi tên là Trinh nữ.

*Hoa trinh nữ không mặn mà bằng nàng hồng kiều sa
Hoa đầu dóm khoe màu cùng nàng cúc vàng tươi
Hoa không bán hương thơm như nàng dạ lý trong vườn
Nhưng hoa trinh nữ đẹp tựa chuyện tình hai chúng ta*

Trần Thiện Thanh

Hiện thân cho vẻ đẹp trinh nguyên của người con gái, hoa Trinh nữ như má hồng thiếu nữ đang xuân thì. Những cánh hoa mong manh xếp thành hình cầu nhỏ xinh, màu tím dịu nhẹ, khê ru mình trong cánh lá biếc xanh. Những chiếc gai nhọn quanh cuống lá, cành hoa đã chở che vẻ tinh khôi của sắc tím giống như một thứ tự vệ bản năng của lòng thủy chung son sắt, bịn rịn níu đôi chân mỗi của lữ khách đường xa. Giữa muôn trùng mây nước, hoa làm bạn với bướm ong, cỏ cây và gió trời lồng lộng. Sắc hoa và đất trời hòa quyện, tạo nên những cung bậc ngọt ngào trong bản tình ca thiên nhiên vĩ đại nhưng cũng đượm chút tình buồn hoang dại.

Có lẽ, không có loài hoa nào đặc biệt như Trinh nữ. Không chỉ giao tiếp với con người bằng sắc hoa và màu lá, nếu ta vô tình chạm nhẹ, những cánh lá khê khép lại nhẹ nhàng như người con gái thẹn thùng, bối rối che giấu nụ cười khi bắt gặp

giai nhân. Cũng vì lẽ đó mà Trinh nữ còn có tên gọi là hoa xấu hổ.

Khi màn trời màu bạc của chiều đông ngả dần sang nền tối, những mắt lá khép bờ mi chìm vào giấc ngủ. Hoa lặng lẽ ru mình trong ánh trăng khuyết lạnh và mơ về một thuở nồng say.

*Nâng nhẹ một cây lá xếp trong tay, lá ngủ thật mê say
Ngỡ đôi mi gầy khép đêm trăng đầy cài then cung ái*

Trần Thiện Thanh

Loài hoa đẹp lãng mạn trong sắc tím dịu dàng và thanh khiết đó đã làm mê đắm trái tim biết bao người. Mong manh là vậy nhưng chẳng có loài hoa nào có sức sống mãnh liệt như hoa Trinh nữ. Mặc cho sự nghiệt ngã của thời gian, mưa nắng phong trần cũng không thể làm hoa kém sắc, nhạt phai. Hoa vẫn bền bỉ và càng thắm sắc giữa cát sỏi khô cằn hay đất đá bạc màu. Chỉ sau đêm lạnh, len lỏi những vách đá, trải dọc triền đê, lối mòn đã kịp phủ một dải lụa màu tím biếc như tiếng gọi đồng về.

Từ thuở lọt lòng, những đứa trẻ nơi miền quê được các bà, các mẹ à ơi trong câu hát ru thấp thoáng sắc màu hoa Trinh nữ. Khi lớn hơn một chút, chúng thơ ngây hồn nhiên đùa giỡn cành hoa dại, lấy tay khẽ chạm vào cánh lá, chờ cho chúng khép lại để rồi hả hê thỏa thích cười đùa trong ánh mắt hồn hậu sáng trong.

Lòng chợt băng khuâng khi nghe lại câu chuyện xưa kể về chuyện tình người con gái dang dở đợi chờ người yêu suốt tháng năm ròng với chuỗi ngày cô đơn bất tận,

đến khi mái đầu điểm bạc vì sương gió và nhớ mong. Người con gái đó đã ôm trọn mối tình đắm say và hóa thân thành loài hoa dại. Có lẽ vậy, ẩn sâu trong sắc tím ngọt ngào, hoa mang trong mình một cuộc tình chưa trọn vẹn với nỗi nhớ nhung da diết, chia lỵ và xa cách.

Hoa trinh nữ đẹp như người con gái si tình, khi yêu chỉ biết trao đi những yêu thương với tất cả cảm xúc chân thành và mãnh liệt, chứ không giữ lại gì cho riêng mình. Đó là cái đẹp của tình yêu, của sự đợi chờ không toan tính, chẳng nghĩ suy. Sắc tím buồn man mác khẽ nương mình trong cơn gió chiều tê tái như gọi lại mối tình xưa, khi anh từng nói chừng nào sắc hoa còn tím thì mình còn thương nhau.

Giọt nắng hanh hao cuối ngày chẳng thể làm ấm nổi trời đông lạnh, người lữ khách cất bước ra đi để lại hành Trinh nữ lẻ loi bên đường, dùng dằng chẳng buông sắc tím giữa chốn hoang vu đại ngàn trong nhớ nhung với vợi...

Đợi chờ đến mùa đông sau, bước chân người quay về, đánh thức một nhánh hoa dại.

